

Færøernes Lærv, og det vil f. Ex mindes, at der paa Tillægsbevillingsforlaget har været Forslag om at fritage Undersøggelsesexpeditionen til Færøerne for de Afgifter, der vare en Følge af den færøste Afgiftslovgivning.

M. V. Bruun: Ved den foreliggende § 5 vil jeg tillade mig at henlede den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa en Omgaaen af Afgiftslovgivningens Bestemmelser, der ikke saa ganske sjældent finder Sted ved faste Eiendommens Overdragelse. Det er nemlig ved Overdragelsen af faste Eiendomme ikke saa ganske sjældent, at der i Dokumenterne indskrives andre Kjøbesummen end de virkelige, selvfølgelig i den Hensigt at spare Afgiften til Halvprocentafgiften og andre Afgifter, til Stempelpapir osv. Hvor Meget der paa den Maade gaar tabt for Statskassen i Aar og Dag, er det umuligt at kunne have nogen Mening om, selv blot tilnærmelsesvis, men i Løbet af Aarene er det dog vist ikke saa ganske Ubetydeligt, og i alt Fald forekommer det mig urigtigt, at det skal bero paa Vedkommendes eget Forgodtbefindende, om de ville betale en lovbehalet Afgift eller lade det være. Jeg vil indrømme, at det vistnok ofte ikke er gaaet fuldkommen op for de Vedkommende selv, at det er en ulovlighed, og at Skylden ofte ligger hos deres juridiske Konsulent; men i alt Fald forekommer det mig, at selve Sagen er af den Besskaffenhed, at der bør gjøres Noget for at forebygge en saadan Besværgelse af Statskassen. — Naar man nu spørger mig, hvad der da kan gjøres for at forebygge dette, saa skal jeg dertil svare, at jeg vel ser, at det ikke kan lade sig gøre fuldstændig at forebygge denne Fremgangsmaade, saalænge det ikke er kommen ind i den almindelige Erkjendelse, at en saadan Handling er lige saa ulovlig som f. Ex. at smugle. Men jeg synes, at i denne Retning kan der gjøres Noget, nemlig ved et almindeligt Paalæg til Retskriverne om ved Thinglæsningen af saadanne Dokumenter at være opmærksomme paa, om der ikke i disse er indført urigtige Summer, saa at Afgiften svares af for lave Beløb. Saalænge der er Tale om Ubetydeligheder, vil ganske vist en Retskriver ikke kunne opdage Urigheden; men naar det kommer dertil, at der i Dokumentet kun indføres omtrent det halve Beløb af, hvad Kjøbesummen virkelig udgjør — og saadanne Tilfælde foreligge, — saa forekommer det mig dog, at en Retskriver, der er kjendt med Forholdene i sin Jurisdiktion, nogenlunde maa kunne bedømme, at der er et Misforhold tilstede, at der er sket en Urighed, og dette maa da i alt Fald kunne føre ham til at søge Sagen nærmere undersøgt. Kommer det først dertil, at Ansvar i enkelte Tilfælde bliver gjort gjældende, saa vil ogsaa derved det bedste Middel være givet til at bringe det ind i den almindelige Bevidsthed, at det i og for sig er ulovligt at gaa

frem paa den Maade, jeg har antydnet. Jeg tillader mig derfor at henstille til den høitærede Finantsminister, om der ikke kunde være Anledning til at give Retskriverne et Paalæg om at være opmærksomme paa det omhandlede Forhold.

Finantsministeren: Jeg er det ærede Medlem forbunden, fordi han har henledet den offentlige Opmærksomhed paa de Misbrug, som utvivlsomt finde Sted i det berørte Forhold. Noget har man jo vel vidst derom, men Spørgsmaalet er, i hvilken Grad disse Misbrug finde Sted, og jeg vilde være det ærede Medlem endnu mere forbunden, dersom han i alt Fald personligt kunde meddele mig enkelte, konkrete Tilfælde, kunde hjælpe mig til at lægge Fingeren netop paa de Steder, hvor saadanne Misbrug i kjendelig Grad findes; thi der er vistnok noget Lokalt i den Samvittighedsløshed, som saaledes af og til findes Sted. Men i ethvert Tilfælde skal jeg ikke undlade at pleie Raad med min ærede Kollega Justitsministeren om den bedste Maade, hvorpaa vi kunne hjælpe til at vække Samvittighederne.

M. V. Bruun: Ja, jeg kan ikke være andet end tilfreds med, at den høitærede Finantsminister vil af mine Ord tage Anledning til at gjøre et saadant Skridt. — Hvad Henvendelsen til mig om at paapege konkrete Tilfælde angaar, da tror jeg dog at maatte bede mig fritage for en saadan Opgave. Naar man er i en offentlig Stilling, naar man træder op som Statens Embedsmand, kan man have Forpligtelser, som man ikke har ganske tilsvarende til som Privatmand. Jeg tror derfor, at man vil finde det rimeligt, at jeg vilde tage i Betænkning at melde mig med Angivelser i den omtalte Retning. Sagen er jo ogsaa den, at det navnlig er gennem en bestemt Stilling, der væsentlig maa kaldes privat, at slige Forhold specielt ere komne til min Kundskab, og ogsaa af Hensyn til min Pligt i denne Stilling vilde jeg vanskeligt kunne gjøre saadanne direkte Meddelelser.

Jessen: Det forekommer mig dog, at det kan være et stort Spørgsmaal, hvor Meget eller hvor Lidt der med Hensyn til Kjøbesummens Angivelse i Dokumentet maa overlades til Parternes fri Raadighed. Det forekommer mig ogsaa, at en af de bedste Grunde, hvorfor en lavere Angivelse af Kjøbesummen end den virkelige dog ikke saa hyppigt finder Sted, er den, at Kjøbesummen for en Eiendom jo altid spiller en stor Rolle i Spørgsmaalet om, i hvilken Grad Eiendommen kan behæftes. Jeg tror nok, at for lav Angivelse finder Sted, og da navnlig i Familieforhold, hvor en Fader afhænder Eiendommen til sin Søn; men selv om det oplyses, at en Eiendoms Salgspris er angivet med et mindre Beløb, end den i Virkeligheden er, staar det i det Mindste ikke i dette Die-